RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 266.227 van 30 maart 2026
in de zaak A. 241.897/VII-42.514

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Benoit Dhondt
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 9 mei 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 304.172 van 29 maart 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.918 van 25 juni 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 april 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Benoit Dhondt, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 20 november 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 oktober 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 29 november 2023 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 29 maart 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker "ten eerste" op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, naar de updates daarvan van 17 november 2022 en februari 2023 en naar het rapport "*DRC, Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*" van 30 december 2022. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen

inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een "bijzonder hoge bewijslast" rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asieldossiers van Afghanen, vermits de adviezen van de UNHCR "een hogere waarde" hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker "ten tweede" op dat hij in zijn beroepschrift heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron niet kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Het bestreden

arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen cruciaal voor een correcte beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

6. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest niet het gevraagde onderscheid maakt de tussen verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haalt in het bestreden arrest de risicocategorieën van daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar. Volgens verzoeker gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel in op de daadwerkelijke verwestering, zonder concreet in te gaan op het risico dat voortvloeit uit de ingeroepen gepercipieerde verwestering. Verzoeker herhaalt de kritieken die hij had aangevoerd en stelt dat het risico correct moet worden gekwalificeerd, namelijk dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en zijn verzoek tot bescherming in Europa zouden aanzien als een daad van politiek verzet en dat de taliban hem zouden zien als verrader, ongelovig of verwesterd en dat zo iemand riskeert te worden geconfronteerd met daden van geweld die voldoende ernstig zijn om te worden bestempeld als vervolging. Verzoeker herhaalt ook zijn kritiek op het gebruik van een anonieme bron waaruit zou blijken dat het feit Afghanistan ontvlucht te hebben en asiel gevraagd te hebben in Europa, op zich niet volstaat om gevaar te lopen bij terugkeer.

Bij aankomst op de luchthaven zal het voor de taliban duidelijk zijn dat verzoeker terugkeert uit het Westen. Verzoeker zal verschillende *checkpoints* van de taliban moeten passeren en bijgevolg een verhoogd risico lopen om te worden opgemerkt en te worden gepercipieerd als verwesterd. Er is ook een

verregaande controle van *smartphones* mogelijk. Verzoeker heeft verder aangevoerd dat hij geen Afghaans paspoort heeft en dus zal moeten terugreizen met een paspoort, gegeven door de niet functionerende ambassade in Brussel, of met een *laissez-passer*, gegeven door de Belgische overheid. Men zal alleszins weten vanwaar verzoeker exact terugkeert.

Verzoeker wijst erop dat het risico voor hem voortvloeit uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek om bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet teruggekeerd is na de machtsovername door de taliban, zouden aanzien als politiek-religieus verraad en dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en zal worden ondervraagd door de taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij lokale taliban. Het bestreden arrest bevat geen effectief antwoord op verzoekers kritiek.

Verzoeker heeft in zijn beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aangegeven dat de risicobeoordeling ten opzichte van de correcte risicogroep moet gebeuren en correct gekwalificeerd moet worden, doch dat het risico in het bestreden arrest wordt vervormd. Hij stipt aan dat ook volgens het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 september 2023 in de zaak C-151/22, “voor een politieke overtuiging niet vereist kan worden dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van de Kwalificatierichtlijn”. Er kan dus niet worden geëist dat er onder meer geuite meningen zijn om te kunnen besluiten tot een (toegeschreven) verwestering in hoofde van een verzoeker wanneer dit wordt benaderd vanuit de optiek van een politieke overtuiging als vervolgingsgrond. Dit kan niet enkel op basis van externe gedragingen worden beoordeeld. Deze gedragingen kunnen een indicatie zijn, maar volstaan ook volgens het Hof *an sich* niet. Het voorgaande werpt een fundamenteel ander licht op de beoordeling van het

begrip (toegeschreven) verwestering en vereist een fundamenteel andere zienswijze. Toegeschreven verwestering dient immers ook begrepen te worden onder de vervolgingsgrond “politieke overtuiging” in de zin van artikel 10.1, e), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ in plaats van louter onder de vervolgingsgrond “behoren tot een bepaalde sociale groep” in de zin van artikel 10.1, d), van die richtlijn. Het is, met betrekking tot het begrip verwestering in Afghaanse dossiers, cruciaal om het onderscheid te maken tussen de beide vervolgingsgronden. Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening houdt met de verwijzing naar zijn onbewuste gedragingen. De stelling dat verzoeker niet aantoont niet langer bekend te zijn met Afghaanse waarden en normen is in dit verband naast de kwestie. Het bestreden arrest houdt evenmin rekening met het aangevoerde gegeven dat verzoeker zou moeten terugkeren naar een Afghanistan dat thans volledig in handen is van de taliban en antwoordt niet op het onderscheid van Afghanistan voor en na de machtsovername. Een loutere verwijzing naar verzoekers geloofsovertuiging biedt verder geen motivering betreffende het risico dat voortvloeit uit een van de taliban verschillende interpretatie van de islam.

De stelling in het bestreden arrest dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer de inhoud te wissen of accounts te verwijderen, vormt geen antwoord op de kritiek dat de taliban aan de controleposten door telefoons gaan en zij erin slagen verwijderde video’s en foto’s terug te halen. Het wissen van telefoons kan en mag volgens het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 september 2023 niet worden verwacht van een verzoeker om internationale bescherming.

Verzoeker laat gelden dat het niet gaat om een risico dat alle Afghaanse mannen betreft, zoals wel wordt gesteld in het bestreden arrest. Indien het risico verschillend is voor een subgroep van een specifieke groep, dan moet het onderzoek zich op die subgroep richten. Volgens verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierop geen antwoord geformuleerd en niet het gevraagde onderscheid gemaakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. Het risico vloeit voort uit het feit dat de taliban verzoekers vlucht uit Afghanistan, zijn verzoek om internationale bescherming en verblijf in Europa en het feit dat niet is teruggekeerd na de machtsovername door de taliban, zouden zien als politiek-religieus verraad, met als gevolg ondervragingen zonder respect voor verzoekers fysieke integriteit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht verzoekers betoog dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en hij zou moeten reizen met documenten die een band vertonen met de ambassade, die als een vijand van de taliban wordt beschouwd, niet dienstig omdat de beslissingen van de asieldiensten geen terugkeerbeslissingen zijn en het aangevoerde risico om te reizen met een eventueel ongeschikt paspoort een hypothetische constructie is die niet dienstig is in het kader van het onderzoek naar internationale bescherming. Verzoeker laat gelden dat bij elk dergelijk verzoek dient te worden nagegaan wat het risico is op vervolging en op onmenselijke en vernederende behandeling in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Het onderscheid moet worden gemaakt tussen zij die “gewoon” terugkeren en zij die terugkeren na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Hetgeen verzoeker heeft laten gelden in geval van een terugkeer naar Afghanistan, behoort tot de kern van de internationale bescherming en moet dan ook worden onderzocht in het licht van artikel 3 EVRM.

Ook de motivering dat de *checkpoints* die verzoeker claimt te moeten passeren zich hoofdzakelijk in en rond de steden bevinden en dat deze zouden dienen om te speuren naar Afghanen met een specifiek profiel, vormt geen effectief antwoord op het door verzoeker aangevoerde risico. Als hij terugkeert,

landt hij namelijk in de grote steden waar de luchthavens gelegen zijn en waar uiteraard ook controleposten zijn. Vervolgens moet hij van de luchthavens naar de steden en van de steden naar zijn herkomstregio. Verder wordt cruciale informatie over de *checkpoints* achterwege gelaten. Hun doelstelling is namelijk tweevoudig: zij dienen ook om de talibancodes af te dwingen. Dit is net het "spel" waarmee terugkeerders worden geconfronteerd en wat voor hen een risico vormt. Bovendien is de doelstelling van de *checkpoints* niet determinerend voor het risico dat eruit voortvloeit. Er zijn nog geen gedwongen terugkeerders, zodat het evident is dat de bestaande controleposten er thans niet op zijn gericht om gedwongen terugkeerders uit Europa te identificeren. Vermits de taliban negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan verwacht worden dat zij verregaande interesse zullen hebben in Afghanen die uit westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken. Het bestreden arrest bevat geen effectief antwoord op verzoekers vrees en de bijgebrachte landeninformatie, waardoor verzoeker de artikelen 3 en 13 EVRM en de in artikel 149 van de Grondwet vervatte rechterlijke motiveringsplicht geschonden acht.

7. In het derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Nochtans wordt in het arrest van het EHRM van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi*, voor de toepassing van artikel 3 EVRM afgestapt van het idee dat ernstige schade enkel en alleen het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren. Ook de gedragingen van de taliban die niet specifiek zijn gericht tegen de Afghaanse burgers, evenals de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen, moeten in rekening gebracht worden om te beoordelen of de precaire humanitaire situatie "overwegend ('*predominantly*') veroorzaakt [is] door gedragingen van derden". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook

eraan voorbij dat verzoeker heeft aangegeven dat de taliban eind 2022 een verbod hebben uitgevaardigd voor ngo's en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers in dienst te hebben, waarop verschillende ngo's hebben aangegeven dat zij hun activiteiten dan zouden moeten staken en experts hebben aangegeven dat dit verbod een directe impact heeft op miljoenen Afghanen die afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Verzoeker heeft zich er expliciet op beroepen dat met dit verbod de humanitaire hulp door de taliban wel degelijk op grootschalige wijze moedwillig werd verhinderd.

8. In het vierde middelonderdeel wijst verzoeker erop dat het bestreden arrest geen antwoord bevat op de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie betreffende het risico dat hij loopt als familielid van voormalige overheidsmedewerkers. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat het loutere feit dat verzoeker familie is van personen die werkzaam waren bij het Afghaanse nationale leger en Amerikaanse troepen, niet volstaat om in zijnen hoofde een nood aan internationale bescherming te kunnen aannemen. Verzoeker heeft nochtans ook verwezen naar landeninformatie waaruit blijkt dat familieleden bijvoorbeeld een risico lopen door een toegedichte schuld door verwantschap, maar ook door affiliatie met de voormalige Afghaanse overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt geen rekening hiermee en motiveert niet waarom deze affiliatie geen risico-element zou vormen. Dit risico wordt in het bestreden arrest enkel beoordeeld in het kader van een daadwerkelijke verwestering, terwijl verzoeker duidelijk heeft uiteengezet dat het werk van zijn familieleden ervoor zal zorgen dat hij sterk geaffilieerd zal worden met het Westen. Er wordt andermaal geen beoordeling gemaakt vanuit gepercipieerde verwestering.

Beoordeling

Algemeen

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

10. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022 met latere updates.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 2.2.5 van het bestreden arrest:

> "Daar waar verzoekende partij, onder verwijzing naar de '*UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*' van februari 2022 en de desbetreffende 'Intervisie Nansen' van 17 november 2022 […]), de door verwerende partij gehanteerde informatie inzake Afghanistan bekritiseert, die zij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, benadrukt de Raad vooreerst dat uit de motivering in de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Verzoekende partij kan niet volstaan met het louter nogmaals benadrukken van deze pijnpunten, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is.
> De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij per aanvullende nota […]."

Hij overweegt verder in punt 2.2.12 betreffende het voorhanden zijn van informatie over het risico op vervolging wegens (gepercipieerde) verwestering in Afghanistan:

> "In haar aanvullende nota van 11 maart 2024 verwijst verzoekende partij in dit verband naar het arrest nr. C-151/22 van 21 september 2023 van het Hof van Justitie, het EUAA-rapport '*Afghanistan – Country Focus*' van december 2023, de COI-Focus inzake 'Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban' van 14 december 2023, het UNAMA-rapport '*Human rights situation in Afghanistan*' van 22 januari 2024, het Asylos-rapport '*Afghanistan: Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities*' van november 2023 (zie bijlage 1 van de aanvullende nota) en het HRW-rapport '*A Disaster for the Foreseeable Future. Afghanistan's Healthcare Crisis*' van februari 2024. […]
> De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die verwerende partij per aanvullende nota neerlegt […] en de recente informatie die verzoekende partij citeert in haar aanvullende nota van 11 maart 2024, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt."

Verder acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling ten gronde van verzoekers kritiek "[d]e thans beschikbare informatie in verband met terugkeer […] bovendien voldoende", verwijst hij naar "de door partijen bijgebrachte informatie" over het risico bij controleposten van de taliban, naar "het geheel van de door partijen bijgebrachte landeninformatie" over het leven onder talibanbewind en naar "de door beide partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht" betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban.

Met de voormelde overwegingen beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de richtlijnen van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

11. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders, met name tussen Afghaanse terugkeerders die naar andere (islamitische) landen waren vertrokken om er te gaan werken en Afghaanse terugkeerders die naar het Westen waren gevlucht doch wier verzoek om internationale bescherming er is afgewezen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt met betrekking tot het risico bij terugkeer vanwege verzoekers voorgehouden (gepercipieerde) verwestering dat de "thans beschikbare informatie in verband met terugkeer […] voldoende is en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch". Hij merkt ook op dat de controleposten "vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten" en dat verzoeker "in de huidige stand van zaken niet [aantoont] dat [hij] over een specifiek profiel beschikt waardoor [hij] persoonlijk zou worden geviseerd bij deze controleposten". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat "[h]et loutere gegeven dat [verzoeker] een familielid is van personen die werkzaam waren bij het Afghaanse nationale leger en de Amerikaanse troepen […] hierop geen ander licht [werpt]", omdat niet blijkt dat verzoeker "voor [zijn] vertrek persoonlijk in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat [hij] bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen". Hij overweegt verder dat verzoeker "geen geloofwaardige, concrete elementen [aanbrengt] waaruit zou kunnen blijken dat [zijn] vader/broers gezocht worden door de taliban, laat staan dat [hij] zou aantonen dat [hij] omwille hiervan persoonlijk een risico zou lopen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op [zijn] persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van [verzoeker] een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat door verzoeker, "mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van [zijn] voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat [hij] in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van [zijn] profiel en/of [zijn] verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in [zijn] hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming".

Uit de voormelde overwegingen blijkt, minstens impliciet, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgaat van meerdere profielen, waaronder een specifiek profiel waarvoor hij uit de landeninformatie in verband met terugkeer heeft afgeleid dat een terugkeer naar Afghanistan problematisch is. Hij is echter van oordeel dat verzoeker niet over een dergelijk specifiek profiel beschikt en dat een terugkeer voor hem derhalve niet problematisch is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat het specifiek profiel van toepassing is op "voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten" en hij herhaalt dat verzoeker niet aantoont dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij door de taliban zou worden geviseerd bij de controleposten. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat niet blijkt dat verzoeker "voor [zijn] vertrek persoonlijk in het vizier stond van de taliban", geeft hij aan dat het profiel waarvoor een terugkeer naar Afghanistan als problematisch kan worden beschouwd, tevens vereist dat de betrokkene voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds persoonlijk in het vizier stond van de taliban. Dit is volgens het bestreden arrest evenwel niet het geval voor verzoeker. Verzoeker brengt immers "geen geloofwaardige, concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat [zijn] vader/broers gezocht worden door de taliban, laat staan dat [hij] zou aantonen dat [hij] omwille hiervan persoonlijk een risico zou lopen". Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de algemene informatie beoordeelt inzake "de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren" en stelt dat die informatie "in hoofde van [verzoeker]" geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vermag aan te tonen wegens een "gebrek aan concrete en op [zijn] persoon betrokken elementen", blijkt dat hij ook verzoekers profiel als terugkeerder uit het Westen heeft beschouwd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is echter van oordeel dat verzoekers betoog getuigt van een gebrek aan concrete en op zijn persoon betrokken elementen. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een onderscheid maakt tussen verschillende profielen en dat hij verzoekers vrees voor vervolging

of een reëel risico op ernstige schade benadert vanuit diens profiel als terugkeerder uit het Westen. Verzoekers betoog aangaande zijn profiel als terugkeerder uit het Westen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel bestempeld als onvoldoende concreet en niet voorzien van op zijn persoon betrokken elementen. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker niet voldoet aan het specifiek profiel in hoofde waarvan een terugkeer naar Afghanistan wel als problematisch wordt beschouwd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt verzoekers situatie dus wel degelijk als die van een na een verblijf in Europa terugkerende Afghaan. Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker hierbij zijn kritiek herhaalt op de door de verwerende partij bijgebrachte bronnen (landeninformatie), kan worden verwezen naar punt 10 *supra*.

12. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. Zoals reeds aangegeven, beoordeelt de feitenrechter verder soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

13. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

14. Waar verzoeker de noodzaak herhaalt van het onderscheid tussen de verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan en waar hij zijn kritiek herneemt op het gebruik van een anonieme bron, kan worden verwezen naar de beoordeling van eerste middelonderdeel *supra*.

15. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 2.2.12 van het bestreden arrest als volgt:

> "De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die verwerende partij per aanvullende nota neerlegt […] en de recente informatie die verzoekende partij citeert in haar aanvullende nota van 11 maart 2024, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en in concreto aannemelijk worden gemaakt.
> *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviseerd en/of worden vervolgd."

Uit de voormelde overwegingen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan verzoeker het ziet, geen verkeerde voorstelling maakt van hetgeen verzoeker heeft aangevoerd, maar dat hij wel degelijk de vrees voor vervolging en een risico op ernstige schade omwille van een toegeschreven verwestering heeft beoordeeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt evenwel dat de nood aan internationale bescherming "individueel en *in concreto* aannemelijk" moet worden gemaakt, maar dat verzoeker dit nalaat. Daarmee wordt verzoekers betoog beantwoord waarin hij een vrees voor (toegeschreven) verwestering aanhaalt. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de verdere uiteenzetting in het bestreden arrest enkel betrekking zou hebben op daadwerkelijke verwestering, doet zij geen afbreuk aan de overweging dat verzoeker zijn vrees voor (toegeschreven) verwestering niet concreet aannemelijk maakt.

Met de vaststelling dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers vrees niet verkeerd voor. Het betreft slechts een vaststelling, op basis van de voorliggende informatie, die in het bestreden arrest leidt tot de conclusie dat verzoeker de eventuele nood aan internationale bescherming individueel en *in concreto* aannemelijk moet maken.

Verder kan uit het bestreden arrest niet worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als voorwaarde voor een (gepercipieerde of daadwerkelijke) verwestering het effectief uiten van een (politieke) mening eist van een verzoeker om internationale bescherming. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag, zodat zijn verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 september 2023 in de zaak C-151/22 wat dat betreft niet dienstig is.

16. Verzoeker wijst erop dat hij heeft aangevoerd te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban te zullen worden geïdentificeerd als een afgewezen asielzoeker die in Europa om bescherming heeft verzocht en om die

reden een risico zou lopen op ondervraging, mishandeling, detentie of foltering door de taliban.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dienaangaande eerst “dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling”. Hij stelt vast dat verzoeker “op geen enkele wijze i*n concreto* [aantoont] dat [hij] in de twee jaar dat [hij] in België verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van [zijn] identiteit of morele integriteit dat van [hem] niet zou mogen worden verwacht dat [hij] dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban”. Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker “evenmin *in concreto* [aantoont] dat in [zijn] hoofde sprake zou zijn van een welbepaald gedachtegoed waardoor [hij] zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de thans in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat [hij] bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en [zijn] leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen”. Hij vervolgt dat verzoeker aldus “ook geheel niet [aantoont] dat of op welke wijze [hij], dit al dan niet bij eventuele controles bij *checkpoints*, daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in [zijn] land van herkomst” en ook “niet *in concreto* aantoont dat de inhoud van [zijn] sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor [zijn] identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van [zijn] sociale media te wissen of de volledige account(s) te verwijderen”. Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog dat de “[d]e thans beschikbare informatie in verband met terugkeer […] bovendien voldoende [is] en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar [verzoeker] bemerkt dat [hij] verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op [zijn] terugreis, merkt de Raad op dat uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name

voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten […]. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden". Volgens het bestreden arrest toont verzoeker "in de huidige stand van zaken niet aan dat [hij] over een specifiek profiel beschikt waardoor [hij] persoonlijk zou worden geviseerd bij deze controleposten". Het blijkt verder niet dat verzoeker "voor [zijn] vertrek persoonlijk in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat [hij] bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt ook nog dat de "algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, […] gelet op het gebrek aan concrete en op [zijn] persoon betrokken elementen, […] in hoofde van [verzoeker] [evenmin] een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade [vermag] aan te tonen".

Door aan te geven dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat elke Afghaan die langs een controlepost komt, problemen zal ondervinden, dat niet blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek persoonlijk in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen en er ook geen concrete indicaties zijn die daarop wijzen en dat de "algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, […] gelet op het gebrek aan concrete en op [zijn] persoon betrokken elementen, […] in hoofde van [verzoeker] [evenmin] een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade [vermag] aan te tonen", oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker net niet hoeft te vrezen voor de aangevoerde gepercipieerde verwestering, al dan niet als gevolg van "onbewuste gedragingen" of wegens een (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan immers niet de aandacht van de taliban trekken of maakt hij dit niet concreet aannemelijk.

Om dezelfde reden vormen deze overwegingen een voldoende antwoord op verzoekers stelling dat de taliban aan controleposten de *smartphones* van de mensen controleren.

17. Verzoeker hekelt de beoordeling in het bestreden arrest dat zijn argumentatie omtrent het niet beschikken over een Afghaans paspoort “niet dienstig” zou zijn in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt eveneens dat uit de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer niet kan blijken “dat terugkeer voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, in de regel niet problematisch [is]”. Daaruit blijkt dat de Raad van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in het concrete geval van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat, nu hij niet over een “specifiek profiel” beschikt.

18. Volgens verzoeker houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest geen rekening met de gewijzigde omstandigheden waarbij het Afghanistan waarnaar verzoeker zou moeten terugkeren, nu volledig in handen is van de taliban.

Zoals reeds aangegeven bij de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wel degelijk op recente bronnen om de situatie voor terugkeerders in Afghanistan te analyseren sinds de machtsovername door de taliban.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt concreet vast dat verzoeker “tot op heden in gebreke blijft de minste concrete informatie bij te brengen, die op [zijn] persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat [hij] gezien zal worden als zijnde ‘een ongelovige’ en/of ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan”. Hij maakt een omstandige

analyse van verzoekers individuele situatie om na te gaan of hij al dan niet kan worden beschouwd als vervreemd van de huidige Afghaanse normen en waarden. Na te zijn ingegaan op de door verzoeker aangevoerde elementen betreffende zijn verblijf in België, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

> "De Raad onderstreept in deze nog dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoekende partij toe om zulks aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoekende partij blijkt daartoe evenwel in gebreke. Zij toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat zij in de twee jaar dat zij in België verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van haar identiteit of morele integriteit dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoekende partij haalt geen elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in haar hoofde die haar zouden blootstellen aan het risico om te worden geviseerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoekende partij toont geenszins aan dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt verder:

> "Waar verzoekende partij nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit het geheel van de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.
De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming."

Uit dit alles blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening houdt met het gegeven dat verzoeker zou moeten teurgkeren naar een Afghanistan dat thans volledig in handen is van de taliban

In de mate dat verzoeker nogmaals verwijst naar zijn betoog inzake de *checkpoints*, dient te worden herhaald dat het bestreden arrest er wel degelijk een effectief antwoord op bevat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ontkent niet dat verzoeker de controleposten zal moeten passeren, doch hij stelt dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviseerd bij de controleposten, stond verzoeker niet in de aandacht van de taliban voor zijn vertrek en blijkt ook niet dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen of dat concrete indicaties daarop zouden wijzen. In het licht van die overwegingen doet de kwestie of heden al dan niet reeds gedwongen terugkeerders langs de controleposten zijn gepasseerd, geen afbreuk aan de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling.

19. Nu blijkt dat het bestreden arrest net wel een effectief antwoord bevat op verzoekers vrees en de door hem bijgebrachte landeninformatie, toont verzoeker met die kritiek geen schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM.

20. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde middelonderdeel

21. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

22. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, doch dat dit wel kan na een individuele beoordeling "[w]anneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan "[n]a lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, […] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021".

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat "[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie […] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn" en dat "[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan

[…] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren" . Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat "uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor".

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand "overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor", blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling "laat staan […] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor", doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

23. Wat betreft het door de taliban uitgevaardigde verbod voor ngo's en humanitaire organisaties om een beroep te doen op vrouwelijke medewerkers, waarop de organisaties reageerden dat zij hun activiteiten zouden moeten staken, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uit het einde dat werd gemaakt aan internationale hulp "nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is". Hij herinnert er ook aan dat "gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt". Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand in Afghanistan niet overwegend is te wijten

aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan "multidimensionaal" zijn en "het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren".

24. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

25. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Vierde middelonderdeel

26. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest geen rekening gehouden met het risico dat hij loopt door affiliatie met de voormalige Afghaanse overheid, wordt niet gemotiveerd waarom deze affiliatie geen risico-element zou betekenen en wordt geen beoordeling gemaakt in het licht van een gepercipieerde verwestering.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 2.2.8 van het bestreden arrest eerst in het algemeen dat "uit de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht […], blijkt dat familieleden van personen die werkzaam waren bij het Afghaanse nationale leger of de Amerikaanse troepen in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met

vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie", dat "[v]an een systematische vervolging van familieleden van personen die werkzaam waren bij het Afghaanse nationale leger of de Amerikaanse troepen […] in de voorliggende informatie evenwel geen gewag [wordt] gemaakt", dat "[e]en individueel onderzoek […] dan ook vereist [blijft] en het loutere feit dat verzoekende partij een familielid is van personen die werkzaam waren bij het Afghaanse nationale leger of de Amerikaanse troepen […] *an sich* niet [volstaat] om in haar hoofde gewag te kunnen maken van een nood aan internationale bescherming" en dat de "[v]erzoekende partij […] zulks *in concreto* [dient] aan te tonen, alwaar zij echter, gelet op wat volgt, manifest in gebreke blijft".

Vervolgens wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop "dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vaststelt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij en haar familie na de machtsovername geviseerd werden door de taliban wegens het werk van haar vader en broers". Hij maakt een omstandige en concrete analyse van de door verzoeker aangevoerde elementen en besluit in punt 2.2.9 van het bestreden arrest:

> "Bovenstaande vaststellingen nopen tot het besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij en haar familieleden gekend zouden hebben met de taliban omwille van de werkzaamheden van haar vader en haar broers bij het Afghaanse nationale leger en de Amerikaanse troepen. Verzoekende partij brengt dan ook geen enkele geloofwaardige, concrete indicatie bij waaruit kan blijken dat de taliban een zekere interesse in haar en/of haar familieleden hebben omwille van het vroegere werk van haar vader en haar broers. Zij blijft dan ook in gebreke in concreto aan te tonen dat er in haar hoofde een nood aan internationale bescherming zou zijn omwille van de vroegere werkzaamheden van haar vader en broers bij het Afghaans nationale leger en de Amerikaanse troepen."

Verzoeker gaat voorbij aan de voormelde vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, waaruit volgt dat ook zijn

beweerde affiliatie met de voormalige Afghaanse overheid als niet geloofwaardig moet worden beschouwd, minstens niet concreet aannemelijk wordt gemaakt. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangeeft dat verzoeker geen enkele geloofwaardige, concrete indicatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de taliban interesse in hem hebben, vormt dit bovendien een effectief antwoord op de voorgehouden gepercipieerde verwestering of affiliatie met het Westen (en de op die grond voorgehouden vrees voor vervolging) en op de vraag waarom de opgeworpen affiliatie geen risico-element in hoofde van verzoeker vormt.

27. Het vierde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

28. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat "geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM". Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

29. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op dertig maart tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**